USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. T. N.**, zastoupen JUDr. Tomášem Mikulík Hamelem, Ph.D., advokátem se sídlem Pod Štandlem 2218, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1094/ZA-ZA13-HA10-2016 ze dne 24. 7. 2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 16/2017 - 40 ze dne 29. 11. 2017,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, přicestoval do České republiky v roce 2000 z důvodu sloučení rodiny. Disponoval povolením k trvalému pobytu od roku 2000 do roku 2016. V roce 2013 byl pravomocně odsouzen k odnětí svobody na čtyři a půl roku nepodmíněně a v době výkonu trestu přišel o povolení k pobytu. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že v České republice nemá legální pobyt a zamýšlí podat odvolání proti rozsudku, kterým byl odsouzen k trestu odnětí svobody. Žalobce je svobodný a otcem dítěte, které žije v České republice a disponuje trvalým pobytem. V České republice dále žije jeho přítelkyně, otec a několik sourozenců. Řízení o správním vyhoštění stěžovatele zahájené dne 29. 4. 2017 bylo zastaveno z důvodu, že rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. OAM-1094/ZA-ZA13-HA10-2016, (dále „napadené rozhodnutí“), bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), se neuděluje. Žalobcovu žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Ostravě

(dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 29. 11. 2017, č. j. 62 Az 16/2017 - 40 (dále „napadený rozsudek“), zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku **kasační stížnost**. Stěžovatel je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy pro jeho striktní výklad a tím nepřiměřenou tvrdost zákona pro něho a domáhá se jeho zrušení. Podle jeho názoru by měl soud přihlédnout k tomu, že v České republice žije a podniká od roku 2006, založil tady rodinu a za dané situace se mu jeví rozhodnutí žalovaného a následně i krajského soudu jako nepřiměřeně tvrdé s ohledem na jeho lidská práva. Tím stěžovatel chápe zejména možnost svobodně se pohybovat, cestovat a svobodně projevovat své názory, kdy je přesvědčen, že toto je mu umožněno v České republice a nikoliv ve Vietnamské socialistické republice. Je přesvědčen o tom, že zde existují důvody hodné zvláštního zřetele - založení rodiny, které by mohl Nejvyšší správní soud v rámci odstranění tvrdosti zákona přijmout a stěžovateli zrušením napadeného rozsudku a následně rozhodnutí žalovaného dát ještě možnost vyřídit si tady povolení k pobytu. Stěžovatel má za to, že žalovaný sice postupoval v souladu se zákonem, ale jeho striktní výklad je pro stěžovatele nepřiměřeně přísný a ve svých důsledcích znamená vážný zásah do jeho práv. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí je dostatečně individualizováno, je přezkoumatelné, zákonné, věcně správné a netrpí vadami vytýkanými mu stěžovatelem. Žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. Navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout pro nedůvodnost.

[5] Protože Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná, zabýval se otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zejm. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, neuvedl žádné argumenty. Nejvyšší správní soud se proto důvody přijatelnosti kasační stížnosti zabýval toliko v obecné rovině a dospěl k závěru, že kasační stížnost **je nepřijatelná**.

[6] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že kasační stížnost je obsahově téměř shodná jako žaloba. Judikatura Nejvyššího správního soudu připustila s odkazem na § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, že zásah do rodinného života cizince může představovat důvod pro naplnění podmínek k udělení doplňkové ochrany (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 92, ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27, a ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018-33), avšak zároveň z nich plyne, že tomu tak může být jen za velmi výjimečných okolností. Takové okolnosti však v příběhu stěžovatele seznat nelze. K tvrzené existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, pro které

by měl soud přistoupit k odstranění tvrdosti zákona a z tohoto důvodu zrušit napadený rozsudek, Nejvyšší správní soud konstatuje, že odstranění tvrdosti zákona nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2004, č. j. 1 Azs 23/2004-55). K případnému odstranění tvrdosti zákona slouží institut humanitárního azylu. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „*smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní' azyl neposkytnout. […]*". V případě stěžovatele žalovaný neshledal důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu a Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Potřeba další legalizace pobytu žadatele o mezinárodní ochranu není zákonným důvodem pro udělení azylu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 – 43, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69).

[7] Judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[8] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu